

A királyhágón túli móczokhoz!

Miert ugattok ti Hóra-Kloska fajzat?
 Mit proklamáltok, mi van veletek?
 Tüzet, vizet miért kiabáltok móczok?
 A Drákú hogy vinne el bennetek'!

És még ti zajongtok, ti bocskort hordozók?
 Hazánk iránt ti mindig hűtlenek!
 Óh, nem feledtük még el vad hordáitok',
 A Drákú bár vinne el bennetek'!

Még nem tudjátok, hogy egy ezredéven át
 Ti éltek köztünk s nem mi köztetek?
 Ti irást nem tudó vad pópák, dászkelek —
 A Drákú csak már vinne bennetek'!

Mert ti többen vagytok, vad dákó-románok?
 Ez is csak, mint sok más, agyrémetek;
 De műveletlen és bősziült lelketekkel
 A Drákú már vihetne bennetek'!

Legyen bár úgy, hogy ti tizannyian vagytok,
 Pár okos pásztor elbán veletek...
 Ti a pálinkától elbutult szemét-faj —
 A Drákú csak már vinne bennetek'!

Csodáknak esodája: az ökrök hajtsák majd
 A pásztor? mindig azt remélték?
 De gyújtogatókul — el ne feledjétek —
 Hogy még a Drákúnak se kellett!

Ezop.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.

Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal

János-utca 8. sz.

👉 Hirdetések igen előnyös áron vétetnek fel. 👈

EGY BUKOTT SZINIGAZGATÓ LEVELE TAGJAIHOZ, TÁRSULATA SZÉTOSZLÁSOKOR.

Tisztelt művésznők és művészek!

A „Társaságból“ többen a „Bizalmatlanok“ közül azon kérdéssel fordultak hozzám, hogy miután a „Deficit“ napról-napra nagyobb, szándékozom-e az adott „Beesületszó“ alapján az igazgatást tovább is vezetni?

Meggyőződvn arról, hogy „Nem mind arany, a mi fénylik“ s hogy a „Dicsőség bajjal jár“, szolgáljon a kérdésre válaszul ezen „Utolsó levél“.

„Nagyzás hóbortja“, több: „Rögeszme és örült-ség“ volt tölem, hogy az igazgatásba belekaptam; mert bár jelszavam mindig az volt, hogy „Legjobb az egyenes út“ és „Többet észszel, mint erővel“, mégis úgy jártam, mint „Mukányi“ barátom, kinek szintén „Beletört a bieskája“ és „Fokról-fokra“ merültem bele az adósságba s ma már „Pénz és beesület“ oda.

Valóságos „Áldás“ reám nézve, hogy „Nőm“ „Egy okos asszony“, s hogy leányaim: „Rózsa és Rózsika“, „Piroska és Boriska“, továbbá a „Család öröme“ „Ida“ — bár egy kissé „Idegesek“ — nem is sejtették velem soha, hogy mik azok a „Kukli-prédikációk“; mégis a „Női könyvek“ annyira megindítottak gyakran, hogy mint egy „Üldözött ártatlanság“ felkiáltottam: „Meg akarok halni.“

Ilyenkor aztán azzal vigasztaltak, hogy „Hiszen csak tréfa“; de én — körülhézve köztük — jól láttam, hogy megeredt a „Permeteg eső“ s „Az egyik sír, a másik nevet.“

Ilyenkor aztán, hogy a „Szívfájdalmak“ meg ne öljenek, igen jó szolgálatot tettek a „Czitromok“ és „Egy pohár víz.“

„Miatyánk Isten!“ minék is fogtam én ebbe a dologba. Most már mint „Tékozló fiu“ meg-megtérek, s hogy éhen ne haljak, „Anyámnál ebédelek“, s hogy családomnak is juttassak valamit, „Kérek 2 pengőt kölcsön“ öséntől.

A „Csalódások“ elkeserítették éltemet s reményeim elszórtak, mint a „Buborékok“; megvert az „Isten keze.“

A „Csacska nők“ még azt is hiesztelték rólam, hogy „Don Juan“ voltam, s hogy míg családom türe a „Közönyt közönnyel“-t, addig „Egy nagyon szép asszony“ fiókjában, a „Divathölgyek“ fajtájából, a „Piros bugyelláris“ fenekén csak úgy ragyogott a sok „Sárga esikó“, sőt hogy még egy „Ezres bankó“ is oda tévedt volna a direktori tárczából.

Minő rágalom! „Óh azok az asszonyok“ mily utálatos „Fecsegők“. Az igaz, hogy „Kendi Margit“ színésznő kontóját kifizettem; de mi volt azon? „Kéztű és legyező“, egy „Gyöngysor“, „Három kalap“ és „Három pár cipő.“ Hisz ez mindössze csak „Egy kis szivesség.“ Az is igaz ugyan, hogy a „Szép leányok“, egy-egy „Dajka“ vagy „Szobacziusz“, egy esinos „Tót leány“ vagy „Milimári“ mindig kedvesebbek voltak előttem, mint valami „Kölcsönkért feleség“; de azért én nem voltam „Rosz ember“, s hogy „Mindent a nők-ért“ áldoztam volna: ezt a „Ház beesülete“ sem engedte. Azért ezt ne is fogja rám „Senki fia“. Azután meg kérem az én házam nem olyan, mint egy „Gyermektelen ház“, „A hol unatkoznak.“ Öt leányom van,

feleségem s „Egy helyett két anyós.“ Egy ilyen „Női gárda“ nem egy könnyen hagy „Port a szemébe“ hajítani, s bizonyosan napvilágra jöttek volna a „Titkos iratok“ és „Szerelmes levelek“ lakásomba, mely mindössze is „Egy szoba két ágygyal.“ Ráfogás, mondom önöknek. Még „Az égben“ sem élnek oly esőndesen, mint mi. Nincs közöttünk „Békerontó.“ De a „Szélháziak“, a kiknél „Fenn az ernyő, nincsen kas“, azt szerették volna, ha „Leányvásár“ lett volna házamnál. Csakhogy mi nem vagyunk még épen olyan „Elevenholt házaspár“, hogy erre rászoruljunk. Az ilyen dolgot én „Nem tűröm a háznál.“ „Férjvadászat“ az én leányaim között nincs, mert az mindegyik egy-egy „Köszörületlen gyémánt.“ Olyan „Jól őrzött kis leány“ pedig, mint a legkisebb, annak „Hét országon nincs párja“; valódi „Tiszaháti libácska.“ Nála „Füstbe ment terv“ minden „Kisértés“, s nem megy a „Házasság gőzerővel“, ha a „Kérők“ közt mindjárt egy „Vasgyáros“ volna is.

A „Gordiusi esemő“ abban rejlik, hogy a közönség „Már alszik.“ „A jó hazafiak“ kihaltak; a mostani „Nemes és polgár“ „Egyik olyan, mint a másik“: „Nagyralátó“ mind, de a színházba járni „Fősvény.“ „Egy szekrény rejtelme“ érdekesebb előtte, mint egy „Bohóc“ és családja kinos koplalása“ vagy akár az összes „Falusi komédiások“ nyomorúsága.

Azután meg tudják önök is jól hogy most kiállítás van „Budapesten“ s a „Jómóduak“, „Báró és bankár“, „Nemes és pór“, mind oda siet, pedig ott a sok „Csirkefogó“, „Tolonecz“, „Demimonde“ s több efféle „Proletárok“ mind „Kompánisták“ s jobban kifosztják őket, mint mi, „A nemzet napszámosai“, ugyannyira, hogy a „Hazatértek“ tárczája egészen üres, nem marad benne a „Kéjutas“ után semmi „Jótekonny czélra.“

Ez mai napság „Nagyvilági divat“, ez „Járvány.“ Nem vagyok „Próféta“, de előre megjósolom, hogy a „Nemezis“ utól fogja érni „A haza“ népeit s eljön „A visszatorlás“ nagy napja, mert soká nem tarthat e „Czifra nyomorúság.“

A „Gazdag házasságok“ ma ritkák: az „Elveszett beesület“ után jön a „Csőd“, majd a hamis „Váltó“ s végül a „Boldog vőlegény“ és a „Kis menyecske“ esete belekerül a lapokba, mint „Legújabb botrány“, s lesz mind a kettőből „Munkácsi rab.“ Hja! „A szerelem sötét verem.“

„Igy áll a világ“ édes barátim, azért nem mondhatok egyebet, mint hogy „Váljunk el.“

„Szemesnek áll a világ“! Önökre még felvirradhat „A boldogság első napja“. Az én részem ezen földön már csak a „Babérfa és koldusbot“, mert hiába ilyen a beesületes „Ember tragédiája.“

Reményem megértették soraimból, hogy „Nem jó a tüzzel játszani“, s hogy az „Áldozat“ mindnyájunk közt csak „Én voltam.“

Isten önökkel! Maradjunk azért a régi „Jó barátok“, a mint én is megmaradok, mint a „Beesület szegénye“, önök iránt igaz tisztelettel és szeretettel a „Rongyháziak“ utolsó sarja.

Rongyházi Elemér, bukott direktor.

EGY HÍJÁN HÉT SVÁB

vagy .

nagy dicsőség vér nélkül.

Mottó: Mostan emlékezem nagy sáska-járásról,
Becsületfogytáig való maradásról.

Zengett már a nóta Trója elestéről;
Czigány vitézségről: Nagyida vesztéről;
Hallottuk: hogy vittak békák és egerek...
Hadd zengjek én most meg egy sáska-sereget.

Óh te kurázsinnak nagy istene, Hébe!
Kinek térdet hajtva járulok elébe:
Cseppents egy kis nektárt szivem közepébe,
Mert nótát dudolni nem vált majd a gége.

Annó ezernyolczszáz nyolczvan után ötten,
Födözve fejüket harmadnapos köddel,
Négy vitéz törekszik Baliget várának,
Hogy hire-nevének végire járnának.

Kolompos előttök *Veréb Jankó Fránczi*,
Ki sok beteg népek fájó fogat ránt ki;
Tarsoly van oldalán sok csatatérképpel,
Hozzá messzelátó, hatos lövegével.

Nyomon követi őt a fennröptü *Varju*,
Ki már is jól repül, bátor még csak sarju;
Vizsga szemmel nézi, hol lel aczéltárgyat,
Melylyel kicsiholjon majd Baliget várnak.

Ezek után ballag hős *Misi* a *Szemes*,
Ki Bachus népe közt nem utolsó nemes;
Mellette karöltve *Doktor Muki* méne,
Buczkó Bernátoknak ostorozó réme.

Im itt a főserég; harczedzett, vitéz nép;
Mindegyiket egy-egy új gygásznak néznéd;
De van még két tagja a hős hadi népek,
Kiket, mint bátrakat, küldtek oldalvédnek.

Ezek: a versgyáros, nagy generál *Sztipó*,
Jó torku folótás, Boszniákat vivó,
S *Vasmacska Kovácsi*, szattyánbőrös lovag,
A ki most gyalog jár, mert nem kapott lovat.

Nyomult a főserég, mint felleg, előre,
Az oldalvéd pedig már a várhoz ére;
Nosza hős rohammal szoritja az ellent
S az első sáncz immár nem áll többé ellent.

Dőlnek itt a hősök rövid pihenőre,
De azért a várba izennek előre:
Pincze, kamra kulesát adják mihamarabb,
Mert jön a főserég s kő kövön nem marad!

Nosza lett rémülés e bösz izenetre:
Csirkéknek, ruczáknak elment minden kedve;
Nem beszélgetnek most nagyhangon, csak súgva,
Rejti magát ki-ki merre, hova tudja.

Csóválja fejét a hordó is az ászkon:
Én édes véreim, veszély van hazánkon;
Ime itt az ellen, verje meg az isten;
Óh, érzem előre: vérontás lesz itten.

Könyvet potyogatnak a nagy pusztuláson,
Libák az udvaron, sonkák a padláson;

Nagy a jajveszék: mi lesz, mi lesz velünk!
Kardélre hány egyik felbőszült ellenünk.

Ámde a parancsnok, hős-szívü *Kereszty*,
Búnak olyan hamar fejét nem ereszti;
Szerbe szedi őket, mindnek helyét szabja
S bizza a komandót a *fürge hadnagyra*. —

Immár megérkezett az ellenség zöme
S nosza kezdődik az ostromnak özöne.
Papamörgő-kartács röpköd innet-onnat;
Ha kilöttek egyet, új löveget hoznak.

Legelőbb is *Varjut* lövi meg *Kereszty*,
Melytől amaz csaknem eszméletét veszti,
De generál *Sztipó* visszalő rá hármat,
S e dicső bravourtól kissé meghátrálnak.

De alighogy erre pillanatnyi csend lett,
A *fürge hadnagyka Fránczira* esettentett,
Szerenese, hogy ott volt a perspektívája,
Távolról a tüzet valahogy kiállja.

Szemes Miska is lött s kapott viszont lövést,
Hanem biz' az csak a gomblyukán ütött rést;
Látván e vérengzést *Doktor Muki* tüzér,
Ágyu-sütni makra-pipát ver ki tüzér'.

De a mint tenyerén a szikrázó láva,
Bagó-piros képe mosolyog nyomába:
Nosza üvölt erre *Vasmacska Kovácsi*,
Hasztalan dudolják fülebe, hogy: ácsi!

Felesert neki tüstént! — mond *Fránczi*, a vezér —
Mert hadjáratomban még eső vagy szél ér;
Jött aztán a feleser, nem kérve — magátul
S meglelte a golyót a nagy hősben — hátul.

Vasmacska Kovácsi „bundára hasalván“,
Pislantott *Mukira* „egy laposat csalfán“
S szólott hozzá igyen: adsz-e bagót, földi? —
Megtette s a beteg jóizűn elkölti.

Doktor Muki mostan az álgukhoz lépett
S bombával, kartácsossal söpör ellenséget;
Ellenpattantyúsnak (neve *Mester* neki)
Szájából a makrát fogastól lötte ki.

Már a nap megunta nézni a nagy csatát,
Ott hagyta őket és ágyba tette magát;
Soká hallatszott még az álgúk moraja,
Mig végre elpihent a tusázók zaja.

De alig mozdult meg ágyában a hajnal,
Ujra dörg a csata földrengető zajjal
S mire az öreg nap felpislant mogorván,
Hősök zászlaja leng Baligetnek ormán.

Nosza dinom-dánom, lesz nagy heje-hujja,
Sztipó generális telt tüdővel fújja;
S *Vasmacska Kovácsi* kedvre kerekedvén,
Pocsolyában túltett tánczával a medvén.

Egy ökröt azon helyt levágnak, megesznek
S rá, ki tudja mennyi *esprit*-lét bevesznek...
Ki hogyan esett el, ki halt meg sebébe — —
Ha azt elmondanám, sosem lenne

Vége.

Generál Sztipó.

Az „EUROPA“ előtt.

Eisigl Rákóczy: Edj ontiszemithó kívánja nekhem baldag ój-eszthendüt, hodj ledjen az én íletem edj ürkös önnep.

Schime Arankövi: És te örölted magadat?

Eisigl Rákóczy: Hudj ne!

Schime Arankövi: Nü hát te vadj edj nodj szhomár! Ozért kívánta az az ontiszemithó, hodj ledjen a te íleted ürkös önnep, hodj ledjen a te baltad ürkösök becsokva.

Gedälje Drenkopp: Schlag zol ihm treffin!

A recept.

A sokacz paraszt orvost hivatott beteg feleségéhez. Az orvos a beteget megvizsgálván, receptet akar írni, de biz a házban nem volt se ténta, se papiros. Hát hamarjában — sietős lévén a dolga — krétával az ajtóra írta fel, hogy azután leírassák. — A jámbor sokacz azonban minden teketória nélkül a hátára vette az ajtót s úgy ment medicináért a patikába.

Du dumm!

- Papa! Mit tesz az, hogy: Du dumm?
- Te ostoba!
- De... papa... kérlek...
- Igen, igen; te ostoba!

A születésnap.

— Fffforgós teremtette, de fáj a fogam. Hmm! És hozzá éppen ma. Hmm! A születésem napján. Hmm!

— Még mindig nem akar szütni, urabácsi? Itt vannak a születésnap-i üdvözetek, melyek a postán érkeztek. Ne olvassam föl urabácsi?

— Nem bánom én. Hmmm!

— Klári nénitől:

„Minden nap, mely fényét rád árasztja,
Legyen mint e születésed napja.“

— El is vihetné az ördög! Hmm! De fáj! Hüüü!

— Czenczi nénitől:

„Mit most érzesz kellemest,
A nélkül el ne lehess!“

— Elment az esze a Czenczi nénédnek?! Hmm! ... Milliom forgós! ... Hmmm!

— Kobak sógortól:

„Éjjel-nappal, későn-korán,
Légy jó kedvű mint ez órán!“

— Tudja is az a számár, hogy milyen jó kedvem van most. Hmm! Jujjjjuuuujú! Lánczlobogós terrrrringettttte! ...

A lakodalom utáni napon.

Férj: De kedves Juliskám, hát még most sem kész a kávé? Már két órája, hogy várom!

Menyecske: En magam sem tudom, kedves férjem, mi lehet az oka annak, hogy a kávé-szemek se hogyan sem akarnak puhulni!

KAKUTYI — MAKUTYI

jó szomszédok.

Kakutyi. Noazdrávi koamsia!

Makutyi. Oadjon Isten moagának is szoamszid mécegegéségesedésére. Haát moandjon csak szoamszid, miekor oakarja moaga szüeretelni?

Kakutyi. Ien oakarnám a gyüevő hieten, de muoszáj vaárni a gyüevő észztendeig.

Makutyi. Hoagy, hoagy?

Kakutyi. Lécfogloalta a zsidó az iedei téermisemet; muoszáj vaárni a gyüevő észztendüit.

Makutyi. Aáj, aáj szoamszid née boejsze niesta; léegalább oakkor — égyütt szüeretelünk!

Sértett önértet.

„Szabad kérnem drága nagysám.
Esdve kérem nézzen le rám...
Epedve néz a kis legény
Fel a karesu leányra
S így szólítja: Szabad kérnem
Egy rövidke sétára?”

„Mondja, ugyan mit szólnának,
Mión engem önnel látnak?!
Nem, nem teszem — szól a leány --
No! még csak az kellene!
Úgy-e bizony, séta közben
Még majd meg is ölelne...”

„Óh! hisz azt nem is tehetném;
Ön oly magas, s én kis legény...”
„Beszélhet ön! mind hiába!
Ne is mentegetődzék!
Szól a leány... hm, mintha én
Lehajolni nem tudnék?”

Marcsi.

Kettecskén.

— Nem megy el ön, uram, Siklóstra a szüreték alkalmával?

— Ön talán megy, nagysád?

— Igen, egyik jó barátémhoz, ki önt is szívesen látná!

— Óh kérem, köszönöm!... Hiszen igaz! nekem is van ott egy jó barátom, kihez elmehetnék; az igaz, hogy meghalt, de azért nagyon megörülne, ha elmennék hozzá.

Férj és feleség.

— Rossz ember vagy te Náci, nincs rendes helyén a szíved.

— Hm, hm, ja, ja!

— Talán még a siromat se látogatnád meg, ha meghalnék.

— Hejh, dehogy nem, kedves muczuskám! Próbáld csak meg!

A koldus-biró.

X. községben tilos a koldulás. Ennek daczára, történt, hogy egy koldus kéregetett e faluban, de elcsipte a koldusbiró s megverte, olyannyira, hogy testen az ütések nyomai is láthatók valának. Ezért a koldus feljelenté a koldusbirót a járási szolgabirónál, ki beidézi s megdorgálja őt, mire ez azt mondja:

— Uram! nekünk, mint biráknak össze kellene tartanunk, ha ezt nem tesszük, hogyan lehetne végrehajtanunk a rendeleteket.

Folyó hó 10-ike óta városunk közbiztonsága nem zavartatott meg; daczára, hogy a kapitányi hivatal feje — **Z a v a r o s!**

Papiros-gombócok.

(Kathedrai köhintések.)

Ez a történet igaz. Történt ugyan épen ilyen igazi esemény több is, de azok nem voltak igazak.

*

(A lélektani órából.) Képzeljék el önök, hogy önök most gazdagok; azaz, hogy ne ezt képzeljék! Hanem képzeljék, hogy önök magukat gazdagoknak képzelik.

*

Amint partra értem, a legelső ember, akivel találkoztam, egy disznó volt.

Kápricz Juszt

szafoládé-nagysám nyögdécselései.

Eztetet köl-
lötött, még csak
éppenek ez hi-
bázott! Egy
nyafia deákat
vádoltunk fel
koszt és kvár-
télyba, egy
krampete pre-
parirondistát,
hogy legyen,
a ki a bűdösös
hurkát meg-
egyén, mert
különbén a vá-
rosi hajdukok-
nak köllene ki-
osztozni.

És ez a rubn-fresser, ez a bögsz will mich noch
gern haben? Jesszes! Soll ich lachn, vagy legyek mér-
ges az ilyen frechheit végett?

Az én album-könyvébe eztetet írta a siheder:

Szeretnék én, mint mären-birt a német,
Sóhajjal töltém be éretted a léget;
Követnék mindig, híven, mint az árnyék,
A hova te mennél, én is oda szállnék;
S menten egygyé tenne bennünket az oltár,
Ha, mint a hár, lágyan — ülebe olvadnál!

Mit ű nem gondolja, az élhetetlen?!
En és egy — rubn-fresser? Lecherlich! Hahaha..

Meg is mondtam, hogy tudhat ű engem szeretni,
még sem nem kezdek ű vele. Nó, ha wenigstens lenne
egy sulinspektor. Dann ja! Aber ke czum teiff! Hogyan
kigyünnék én egy arme sul-meiszterrel?...

A szegény gyerekeknek van az a hofnung, hogy
kann er wern noch pécsi tanár a normaliskolában, nach
dem: sulinspektor a bürger-leányiskolában.

Hja freilich, ha volna a tanfelügyelősnek svager-
ságba, vagy wenigstens a bürgermeisternek a czukker-
dózniban. Dan ja! — aber so kan er laufen, mig az ű
orrajára esik.

Különbének is tudhatok én még türelnetes lenni,
nem muszájn nekem mindenkíhöl nős lenni!

Entweder — oder!

Entweder gyün egy graf, baron, oder maradok
jungfrau!

Na ja!

En kápriczirozok magamat... Juszt is!

A szigetvári vértanúk és a városi hajdu.

„A szigetvári vértanúk“ -at adták N. provinciális város-
ban és hóseink a városi hajduk képében lekonzoltattak. A
földön fekvő drabantok egyikének mentéje véletlenségből tüzet
fogott; mire ő hirtelen fölugrik és hangosan elmondja:

— Majd bizony azért a hitvány hús z krajczárért
megperzseltetem mentémet!

A tragédia rögtön vigjátékká vált — a publikum
elkezdett hangosan kacagni.

KINOS HELYZET.

Ah édes Janikám, hát
Gyűrűm nem hordja már?
Szavát így váltja be?
Ah ön is csapodár!

Oh Fanni, hagyd a vádat,
Mert hozzád hű Jani;
Beváltanám én, csak már
Tudnám — kiváltani!

At Ideál.

A tisztelendő úr meg a falu csordása.

— No Csordás János, hát hogy leszünk a lélek-
buzával? Ugyan régóta tartozik ám már kend vele!

— Igaz biz a, kérem árossággal, majd hát csak
szerét ejtem valamikép, hogy megvilhessem. De azt
tartom, ha már így szóba jött, tisztelendő úr is tartozik
nekem a csordás-mérezével, hát talán abban mehetne.

— Ej fiam Csordás János, nagyobbára a magam
legelőjére járnak a teheneim; nem hajtottam én azokat
egész nyáron kétszer se ki a kend csordájára.

— Hászen, ha úgy vesszük, én se voltam az idén
kétszer se a templomba.

— A már nagy hiba fiam, de nem az én hibám,
én minden reggel beharangoztattam.

— Hát iszen én is kürtöltem!

Jól jártál te...

Temetett a p...i kántor. Kíérték a temetőbe,
leteszik a koporsót a sirba, a kántor éneklé: „Oh mily
szép az...“ Mire az ének utolsó sorához ér, a kis ko-
porsót a sirba tevő ember ki akar jönni a sirból. Kezét
nyújtja neki egy, a sir szélén álló ember, hogy azt ki-
jönni segítse, de hogyan, hogyan nem: kéz a kézről ki-
csúszott s mindketten visszaestek a sirba, épen azon pil-
lanatban, midőn a kántor az ének utolsó sorát éneklé:
„Jól jártál te...“ s tovább nem is mondhatta, hahotában
tört ki. — No! ez igazán jól járt, étalata a mestör
úr — mondák a sir körül levők.

Éppen most irták.

Az uraság elküldi inasát a póstára ujságokért. A
póstáról visszajövet, betér az inas egy vendéglőbe, hol
megkésik. Haza érvén, dorgálja az uraság:

— Te ilyen, te olyan, hol késtél ily sokáig az
ujságokkal?

— Kérem ássan, nagyságos úr — mentegetődzék
az inas — sokáig kellett várnom az ujságokra, mert
éppen most irták.

A zsiros állás.

Egy lehűtő fiatal ember, kinek semmi kvalifikációja sem
volt, kedves nagybátyjához fordult, hogy szerezzen neki egy jó
zsiros állást.

— Már öcsém, legjobb lesz, vág vissza az öreg, ha be-
állsz hentesnek!

Nagy dísz-iskolaszék nélküli iskolaszék-ület.

Megeselekvődött a mi Urunknak, Jánosnak uralkodása alatt az 1885-ik évben, szeptembris hónapban, die 5.

Ali Csorbadzsi de Janesi. (Kules hiányában egy szál cigarettával a kezében megovítja a gyűlést, ünnepies köhögés s náthás orrfuvalmak.) Tisztott urajim! miután a parancsomra in spéczie a mai napon együtttek a gyűlésre, hát adj' isten jó napot! Eerü nem érdömös a szót vesztögetni, hanem amma' disznóság, hogy ha bár megparancsútam a kümivesöknek, hogy in spéczie eekészűjenek a budai városi oskolával, még sem csinýáták meg napjára a dógot, mer hát a mi iparosaink — lájder — nagyon lusták és aszongyák, hogy ez meg amaz, így meg úgy, erre-arra, denique még most sem készek! (Az egész gyűlés szent borzalommal veszi tudomásul, hogy a mi iparosaink még most sem készek, pedig olyik van már 50—60 éves is! szörnyü! mi lesz belőlünk?)

Pappramorgó. (Megigazítva az arany-óraláncot a nyakán, föláll. Hatásvadászó tekintet jobbra és balra.) Má kéröm szépon uraim! (Khm, khm!) nagy hiba ez, (khm, khm!) azér, igenis, utasítom a tekintetes nagyságos urat, (khm, khm!) hogy sikálja ki ő maga az oskolákat, igenis, hogy a gyermekek idejére bemehessenek. Igenis! (Önértetes körültekintés után nagy diadallal beleleül a mellette guggoló páter-quardián ölébe. „Boecessenát!“)

Ali Csorbadzsi de Janesi. Eh ja! maj én itt sokat présmitálok! Jegyző úr irgya be, hogy tudomásul véte-tett! — Azt is tudomásul kéröm vétetni, hogy a beiratások készek ugyan, de azér nem egészen készek, mert hiány van . . .

Tiki-Taki. (Fölösüdvá álmából a „hiány“ szóra.) Hun, hun van a hiány? talán sikkasztás?

Ali Csorbadzsi. Ne présmitájanak bele, mikor én beszélök! hiány van a gyerökökbe; de majd az iskola-év végéig csak összegyűnnek lassan azok is, akik most még nem iratkoztak be.

Mind. (Ráhagyják, hogy úgy lesz.)

Ali Csorbadzsi. Aztán gyün az ideiglenös tanítók fizetése, hát én aszondom, hogy agygyunk nekik 300 frtot, vakációba semmit. (Hangok különböző oldalról: Az kevés! Adjunk 400-at!)

Pappramorgó. Igenis kéröm, elég lesz 300 frt is, mer én tudok . . . khm! km! . . . (Mit tud? csak nem szarkafészket az erdőben?) . . . igenis tudok újant is, akinek nincs 300 frtja s azér még is csak meg muszáj élnie, még sem muszáj meghalni. Igenis!

(Bizony nem muszáj.)

Ali Csorbadzsi. Hajjuk! (Csönd. Az egerek czinczögése hallhatóvá válik. Ali Csorbadzsi az ünneplés esendet fölhasználva rágyújt egy újabb szultán-cigarettára. Az egész gyűlés szent borzalommal hallgatja a krokodil-gyufa perezegését.) Tessék eehinni, ha én mondom, mer ha nem, hát jaj! — mondom, tessék eehinni, hogy in spéczie, külömb emberek is, mint hunni tanítók, dógoztak évekszámrá ingyen napszámot. Itt vagyok én! in spéczie három évig viseetem a tisztöt*) a városnál ingyen — — 400 forint honoráriumért.

Mind. Eéééljen!

Egy hang. Adjunk legalább a vakációra is fizetést. Hiszen az adófizetők úgy is szaporodnak.

Ali Csorbadzsi. Ippen azok nem szaporodnak.

Pappramorgó. Tehát határozottassék el, hogy az apák köteleztessenek szaporítani az adófizetöket!

*) Félreértés kikerülése végett kijelentjük, hogy nem a hátán és nem nyeregben viselte a tisztöt, hanem úgy kell érteni, hogy csak tisztviselő volt a városnál.

Mind. Elhatároztatik!

Egy hang. Csakhogy abból nem él meg a tanító, hát mit csináljon a vakációban fizetés nélkül?

Szent Jakab. (Von und zu Dittmajor, iskola-majoros.) Möny-nyön el végrehajtónak, az nagyon jó kereset. Löhet belüle még iskola-gondnok is.

Mind. Helös!

Ali Csorbadzsi. Hát aztán urajim, ki lögyön a budai városi iskolába a vasárnapi oskolások rajztanárja?

(Különböző oldalról különböző fölkiáltások. Egy hang: Dobra! Dobra!)

Pappramorgó. Igönis kéröm, ezt ne üssük dobra és ne ajánlgassunk az iskolaszéknek senkit se, mer az nem igazságos. Hiszen ha ez rendjén volna, hát én is ajánlhatnék az iskolaszéknek huszonötöt . . .!

Mind. (Megrökönýödnek, azt hiszik, hogy 25 botot akar ajánlani.)

Tiki-Taki. Ez sértés! az iskolaszéknek huszonötöt igérni! En bekésérom magát!

Pappramorgó. Nem úgy gondútam . . .

Ali Csorbadzsi. De urajim, gyűjjenek tisztába . . .

Pappramorgó. (Közbe vág.) Én kéröm, tisztába gyűttem ide. (Mutatja a tiszta inggalléját és a fekete rokkját.)

Ali Csorbadzsi. Jegyző úr, olvassa föl a polg. leányisk. szervezéséről szóló javaslatot.

Jegyző. (Olvas.) „Alázatos szolgája Aidinger János . . .

Mind. (Hajlongva belevágnak) Alásszsszolgája!

Ali Csorbadzsi. Kéröm, ez nem maguknak szólt, hanem jobb, ha ide hallgatnak.

(Páter Quardián, mivel nem nekik szólt, hát elszundikál. Eilenben Pappramorgó egészen a lába kisujjáig csupa füllé változik át.)

Jegyző. (Lakonikus rövidséggel tovább olvas.) Kelemen nem véglegesítettik, Schmidt még nem 100 éves, tehát szintén nem véglegesítettik, Schneider, mivel még 1 éve igazgató ismét 1 évre ideiglenesen véglegesítettik stb . . .

Ali Csorbadzsi. Na hát ezt hallották, most óvassa fő a Kelemen Katicza dógát.

(Jegyző fölolvassa a vizsgálat eredményét és a bizottság javaslatát, mely szerint megengedtetik, hogy K. Katicza kisasszony a „Dobó“ előnévvel földíszíttessék.)

Náci tisztelendúr. In nomine Domini rogo humilime, ne hajtsák még ki a szegényt, hogy veszekedjék még egy kiesit, hiszen oly fiatal még, alig játszhatta ki magát. Még egy próba-évet . . .

Egy hang. Meg van már próbálva.

Mind. Huh!

Náci tisztelendúr. De rogo, hiszen tudják, hogy minden fiatal vén leánynak meg vannak az ő szézeleyei . . .

Mind. (Elhatározzák, hogy hát menjen férjhez s egyelőre kiszemeltetik Pappramorgó, mint a ki a legjobb viszonyban áll vele.)

Náci tisztelendúr. De kérem ez nem elég . . . . .

Mind. Mit? nem elég? hát akkor szavazzunk!

Egy hang. Titkos szavazás!

Mind. (Pad alá bujnak s onnét szavaznak, hogy Kelemen — kellen-ni!)

Ali Csorbadzsi. De neköm is el kell menni, tehát mönnyünk!

Mind. Úgy van! Mennyünk uzsonálni. (Valamennyien fölkerelkedve, kórusban éneklük, hogy:)

Kályha vállán a czicza,
Szeretsz e még Katicza?
Ha nem szeretsz Katicza
Karmoljon meg a czicza!

Dr. Mukl.

Borbély-műhelyben.

Borbély: Egészen vagy félrövidre nyírjam meg — kérem szépen?

Vendég: Megálljon csak! megnézem előbb, hogy mennyi pénzem van. Igen, hát nyírjon le — kérem — egy hatos árát.

Ezen Tombola játék a Sátortaborba lesz megtartva
A Zelmuszfél
Wendéglébe
Böwebett
a Falragaszok által
Hirdetik.

***

A kaposvári sétaterről.

Tisztelettel felkérem mindenki, hogy ezen sétatérben előfordulandó fák megsértése — utakon kívüli járás és a kapuk nyitása körüli vissza

éléseket megakadályozandó — figyelmével közreműködni szíveskedjék!

(Andó-bandó, endő-bendő, óh kaposi magyarság! mikor leendő eljövendő?)

keresztői dudaszó.

T. Közönség! Lapunk mult számában közölt „Irgalmas barát“ ezimű humoreszkünk bizonyos körökben kellemtelen félreértésekre adott okot. Néme-lyek czélzást, vonatkozást láttak benne, holott az igazsághoz híven, őszintén elmondhatjuk, hogy az „Irgalmas barát“ teljesen költött, abban semmi czélzás, sem vonatkozás nincs. Sajnos azonban, hogy vannak lapunknak rosszakarói, a kik félve, hogy majd rájuk is kerül a sor s visszaéléseiket, gazságai-

kat leleplezzük: minden irányban bujtogatnak ellenünk s a kedélyeket föl-izgatni igyekeznek az által, hogy egyes közleményeinket félremagyarázzák s nem ritkán s legártatlanabbra fogják, — ekképen vélik lapunk jó nevét megingatni s erkölcsi értékünket alább szállítani. De a példabeszéd szerint — a ki másnak vermet ás, maga esik bele! Eddig se követtünk el tisztességtelen dolgot, ezután is óvakodni fogunk; a visszaéléseket, hibákat, ferdeségeket pedig ezután is ostorozzuk és az igazat mindenkor kimondjuk, ha mindjárt az igaz szó be is törí a fejünket.

A

„VERÉB JANKÓ“

HETI KÉPES ÉLCLAP SZÁMARA

HIRDETMÉNYEK

ES

NYILTTÉRI KÖZLEMÉNYEK

A KIADÓHIVATALBAN:

JÁNOS-UTCZA 8. SZ.

IGEN ELŐNYÖS ÁRON
VÉTETNEK FÖL.

HIRDETÉSEK ÁRA:

Egy hasábos petit sor egyszeri megjelenéséért
6 kr., 3-szori 5 kr., 10-szerért 4 kr.
fizetendő.

Minden hirdetés után 30 kr. bélyegdíj fi-
zetendő.

A nyilttér petit sora 10 kr.
A hirdetési díj előre fizetendő.

Mária-czelli
GYOMOR-CSEPPEK

jeles hatású gyógyszer a gyomor minden bántalmái ellen

és fölülmulthatatlan az étvágyhiány, gyomor-gyengeség, rossz szagu le-
hellel, szelek, savanyu felbűfögés,
kölíka gyomorhurut, gyomor-égés,
hugykó-képződés, tulságos nyálka-
képződés, sárgaság, undor és há-
nyás, főfájás (ha az a gyomorból
ered), gyomorgörcs, székszorulat,
a gyomornak túlterheltsége étel és
ital által, giliszta-, lép- és máj-
betegség, aranyeres bántalmak
ellen.

Egy üvegese ára használati utasítással együtt:

35 kr.

Kapható Pécsen: Balás Ödön, Kovács Mihály és Sipőcz István gyógyszerész uraknál. **Pécsvárad:** Dvorszky Béla gyógyszerésznél. **Szigetvárott:** Visy Sándor gyógyszerésznél. **Siklóson:** Rónay gyógy-szerésznél. **Sásd:** Keller Gyula gyógyszerésznél. **Szászvár:** Bartha László gyógyszerésznél.

Valamint az osztrák-magyar birodalom minden nagyobb gyógyszerésztárában és kereskedésében.

Központi szétküldési raktár nagyban és kicsinyben:

BRADI KÁROLY, (11-7)
az „órangyalhoz“ ezimzett gyógyszerésztárában
Kremzierben, Morvaországban.